

met de rechterhand grooten bugel te spelen op de tafel en met ingehouden stem te zeggen dat hij gekomen is voor een heel triestige kwestie, Mans en Dolfken. Vóór hij waarschuwt niet te schrikken, grijpt Mans met twee handen naar haar hart. Bibberend loert Dolfken, rap knipoogend, naar de deuren, alsof hij, och arme, nog weg zou kunnen vóór het vreeselijke op hem valt. Dat en zijn eigen getok op tafel, winden Fik nog meer op. Het beetje inleiding dat hij gereed had, slaat hij nog half over, opeens ligt de beschuldiging daar, gruwelijk, brutaal. En een groote geweldige vrouw, die in zwijm gaat vallen.

Maar de liefde van deze twee ouders verrichtte reeds vele mirakelen. Zij hield het kind in leven, bracht het groot, geloofde er in ondanks alles. Nu verricht zij nog haar laatste wonder niet, maar een uit de reeks. Terwijl Dolfken met de azijnflesch bijspringt om het voorhoofd van Mans te betten, rijst deze langzaam en grootsch uit haar verdooving op. De eer van haar kind verdedigen. Wat! Heeft de slet van hiernaast dat gedurfd! Wat heeft haar jongen die leelijke hoer misdaan, om zoo door haar vervolgd te worden. Ge kent hem, een jongen die geen enkelen vijand heeft, altijd gereed voor iedereen, altijd welgezind en vriendelijk. Dat slecht stuk vrouwmensch heeft hem nooit kunnen uitstaan. 't Was zij immers die indertijd rondstrooide dat hij gebuisd was, als hij zijn examens aflegde met groote onderscheiding. Haar jongen wist dat. Hoe dikwijls heeft hij niet gevraagd waarom die Irma tegen hem zoo kort en bot was. Hij kende ze, Fik, en toch heeft hij ze geholpen, hij heeft haar die plaats bezorgd, hij. Nu krijgt hij zijn dank. „Ze heeft thuis slagen gekregen en in haar razernij heeft ze niets beters gevonden dan ons tegen haar eigen ouders op te jagen.”

Mans temmen, dat kan al het mansvolk van ons gehucht tezamen nog niet. Onweerstaanbaar drijft ze tusschen Fik en Dolfken door, geeft nog brokken toespraak op de straat en het vervolg is voor J. Peleman en Rosalie, die sinds drie dagen hun avonden zwijgzaam doorbrengen, nog kwaad op mekaar zonder te weten waarom, maar sinds vanmorgen al verlangend naar een schijnbaar onbeduidend woord, een eenvoudig woord, wat teederder uitgesproken. Want na enkele dagen wordt hard en bitter verdriet malsch en week. De weerstand begeeft en het begint nu maar eerst goed pijn te doen. Mans grijpt die verweekte, al etterende wonde aan. Zij verweren zich niet, kunnen niet meer, slaan alleen maar de oogen neer. Even schemert vóór Rosalie dat Irma zoo iets toch niet zeggen zou als het niet waar was, omdat zij daar geen belang bij heeft; maar nog voor zij in het hartstochtelijk betoog een gat heeft gevonden om er dat verweer in te stoppen, verklaart Mans dat Irma immers Henriken nooit heeft kunnen uitstaan, altijd kwaad over hem heeft gesproken. Den harden, ongenadigen doorslag geeft het argument, dat Irma boos is op hare ouders en hun last wil berokkenen. Het hart van Rosalie en J. Peleman krimpt ineen. „Haat, pure haat tegen u,” herhaalt Mans, „niet weten wat ze doen zou om u tort te doen.” Zelfs J. Peleman laat